

মাক।।

১২৫

শ্রীডিবেশ্বর নেওগ।

প্রকাশক : —


শ্রীশংকরদেব গোস্বামী,

ভাগৱতী সত্র,

নগাও ।

গুৱাহাটী,

নিউ প্রেছত

 শ্রীজগদ্বান দাসৰ দ্বাৰা ছপা হ'ল ।

— ২৪ —

উছৰ্গা ।

—o—

অনন্ত দেৱতাৰ চানেকী-স্বৰূপ

যি জনাৰ মাজেদি

এই

সংসাৰ-ক্ষেত্ৰত ওলাইছোঁকি.

সেই

চিৰ-অৰাধ্যা মাতদেনী

শ্ৰীযুক্তা চন্দ্ৰপ্ৰভা নেওগৰ

চৰণ যুগলত

বৰ পুতেকৰ পৰা পাবলগীয়া

সকলো থিনি শ্ৰদ্ধা-হেঁপাহেঁপে

এই ক্ষুদ্ৰ

“মালিকা”

অৰ্পণ কৰা হ'ল ।

গুৱাহাটী,

২৭শ-বিত্ত, ১৮৪৩ শ'ক ।

শ্ৰীবাণী ১

PLEASE HANDLE THE BOOK CAREFULLY

স্মৃতি মালিকা ।

— — * —

মনত বেজার

আশা-নিবাশাব

গম্বীর বোজাটি লই-

জীবন-পথত

যাওঁ আগুৱাই

এখুজি চুখুজি কই !

সংযুত সউ

আলোরে একাৰে

পাতিছে ভাবনঃ ঘোবু

পাচত জ্বিলিকে

সোনালি পাখীৰে

ধুনীয়া পখিলা বোব ।

ভায়, কি বিপদ !

দুন্দল হৃদয়

আগুৱাওঁ কোন সৰে

DISTRICT LIBRARY
MIRAPUR COLLECTION

(২)

পাচলই মোক

কিনে আজুবিছে,

গম পাওঁ নিতে নিতে।

এবউ কৰিছেঁৱা,

এবি দে, এবি দে

বাওঁ আগবাটি মই

আজু বহু বাট,

জ্বাৰনত মোৰ

দুৰণি বটীয়া হ'ই

তাহিছিলো মই

কিবা কামলই

কিহবাত জোল গলোঁ

সংসাৰ ভাৱনা

চাওঁতে চাওঁতে

মায়াত অন্ধলা হলোঁ।।

ভাৱনা, ভাৱনা

সংসাৰ ভাৱনা

ধূলি-ধেমালিৰ ঘৰ,

(৩)

কতনো খেলিলেঁ।

কতনো মেলিলেঁ।

নিজকে ভাবিলেঁ। পর।

সন্তাণাৰ মুখা

নিপিন্দো, নিপিন্দো,

চলনাৰ নাই কাম,

যিণা ভাও লই

আহিছিলেঁ। গই

বাখিম তাবেই নাম।

নেযাবা পলাই

অকলে, নীবলে

ধেমালিৰ লগৰীয়া,

ভাও দি এটাই

শ্রয়ো একেলগে

যাম, বিশ্ব-ভাৱৰীয়া।

তুমি হবা ফুল

মধু পৰিমল,

কেতেকী, তগৰ, যুতী,

(৪)

চেনীচম্পা জাঁই

গধূলি গোপাল—

যিহতে তোমাৰ প্ৰীতি ;

সমীৰৰ মই

টু এটি হই

তোমাৰ সৌৰভ ফেৰি,

আনফুল ক'ই

যাম তুলি লই

ডিম্বিত সাবটি ধৰি ;

লাহৰি হাতেৰে

বসন্তুই য়েৰে

সাবটিব আহি ধৰা,

তুমি হবা এটি

সখীয়াতী পখী

শূইনে-বিমানে ফুৰা ;

ময়েই তোমাক

বিচাৰি ফুৰিম,

সখি অ', সখি অ' বুলি,

(৫০)

তোমাৰ ৰূপটি

লুকা বা হৰিতে,

নিদিবা হৃদয় খুলি ।

তুমি হ'বা এটি

সৰু বালি-মাহী

বহুত মলম্বা ঠোঁট,

মোৰ চোতালত

দেও দি, দেও দি

খুটিবা ধানৰ গোট ;

মই হ'ই এটি

আজলী ছোৱালা

সোনৰ সজাটি লই,

অতি হাবিলাষে

মাতিম তোমাক

কাবউ-কোকালি ক'ই

মোৰ ই আবেগ

নেওচিবা তুমি,

নেচাপিবা কাষলই,

(৬)

গলে কাঁধ চাপি

মাঝা উষা মাঝি

পরিবা ডালত গ'ই ।

ভুগি হ'বা সখি !

পুৱাব তকন

অকণ প্রেমিক জন :

মই হ'ম নিশা,

ভুমি আহি মোৰ

গুচাবা ওৰণী খন ।

ভুমি হ'বা, সখি !

এপাহি গোলাপ,

মই ভোমোৰাটি হই

দুগালে তোমাৰ

দুটি চুমা দিম,—

লাজত পরিবা জ'য় ।

ভুমি হ'বা উষা

বানন জীয়ৰী,

মই হ'ম চিত্রলেখা,

কোনো উপায়ে

आनि कुम्बक

কদাম ভোমাক দেখা ।

খেলিম হাওবে

ଆବୁନ ମେସାଲି

বুলি পাগিছিলেঁ। মনে,

কিন্তু ছায়, মোব

এই দা'সনাব

দীপ্তি মুখালে কোনে ।

প্রাণৰ লগৰী

ই ধেমালি এৰি

ভালে শূণামৰ ধূলি.

পৰাগ হঠাৎ

চমবি. উঠিল.

ইনো কি খেমালি, বুলি ।

(৮)

আজি,--

নতুন বছৰ

ন ক'ই আহিলে,

ন ক'ই ব'হাগী-বিয়া,

ন ক'ই ধৰণী

আজি কাচি পাৰি

পিন্ধে সাজ বিনন্দীয়া

কুৰ্মলৰ মাতত

নতুন বহন,

ফুলত নতুন মউ,

মৰত মাজত

উথলিছে আজি

নতুন ভাবৰ ঢুট

মৰতে ঘঁহিছে

স্বৰগ জেউতি,

স্বৰগ-মৰত নাই,

সহাগীৰ বিয়া

গাৰ উৰুলীয়ে

দিগন্ত কঁপাই যায় ।

(৯)

১ম পুৰাতাই

পুত্ৰ সমীৰণ

ভাল'ই আহ্বান কৰে,

বিলব কটকী

কলি কেতেকীয়ে

মিলন-গীতিকা ধৰে ।

নাগিমাৰ আজি

নতুন কাচোন,

নতুন জীৱন দান,

মেঘৰ মাজত

য়েকি চমকি

নাচিছে কবির প্ৰাণ ।

সুবৰ আঁজি

কণক কিৰণ

কপত বহণ চৰা,

তুখৰ ওৰণী

৭টাঠ কৰিছে

হাঁহি-মুখা বহুধৰ

(১০)

খও দুখকাৰী,

দুখ পাৰিহৰি

কৰিছে সন্তোষ সুখ,

প্ৰণৱ আশিষে

বহুবৰ বিহু'

সকলোৰে শান্তি মুখ ।

কুটীৰে কাৰেঙ্গে

আজি সকলোতে

দেখো সেই একে বঙ্গ.

দুখীয়া সুখীয়া

একে হৈ আনন্দ

যদি কৰি চোৱা মন ।

বিহুৰ বাবেই

আজি ঘৰ-বাৰী

উল্লাহত মজি আছে,

যিহকে দেখিবা

চকুৰ আগত

সেয়ে উল্লাহত নাচে

বনৰ চৰাই,

প্ৰকৃতি মানৱে

পাতিছে প্ৰেমৰ হাট,

কিন্তু ইকি হয়,

কিয় দেখো আজি

বিনাদৰ ছায়া তাত ?

সুখৰ মেলাত

কিহৰ বিষাদ ? —

অতি অগহনি লাগে,

মোক ইহা দেখি

তুমি নেহাঁহিলে

মোৰ হিয়াখনি ভাগে

মোৰ যে মুখত

আনন্দৰ বেখা,

তোমাৰ বিষাদ কিয় ?

মোৰ আনন্দত

কিয় নিৰানন্দ,

ছুইবো একেহে জীৱ ।

(১২)

একে বিধি ভাষ
তোমাক অতিছে,
 মোবে। সি একে দেহ,
মোব মুখে যিটি
মিঠা যেন লাগে,
 তোমালই সিটি কেহ।
মোব মনে যিটি
উচ্ছ্রান্তান করো,
 তুমি সিটি বোলা গীত,
মোব যে মানত
বঙ্গালি বিহুটি,
 তোমাৰ মনত 'বিহ'।
এই মুহূর্ততে
গল নীলিমাৰ
 জেউতি কেনিবা হৰি,
দুগল গগণ
আহিছে সঘনে
 ডাৱৰে আৰিবি ধৰি।

কত এরে তাব

সেই মধুৰিমা,

কল্পনা খঞ্জনী ফোঁট.

জগতে আকউ

পিকিলে দেখোন

দুখৰ পূৰণি মোট ।

শুনিছোঁ, শুনিছোঁ।

মেঘৰ গাজনি

কোনেনো কৰিব ভয় ?

দেখিছোঁ মেঘৰ

মুখ ওন্দোলনি

তাল'কো নভৰো মই ।

মেঘৰ আৰ'তে

লুকালুকি কৰি

বেলিয়ে পোহৰ দিছে,

আমাৰ মুখৰ

হাঁহিব জেউতি

কোনে জানো কাটি মিয়ে

শুভ লগনত

অশুভ বাতৰি,

অমৃতত বিহ এনে !

সুখৰ মাজত

দুখৰ বিননি

নেজানো ই বিহ কেনে ?

প্রকৃতি দেবীয়ে

ন সাজ সলায়,

আজি এনে শুভক্ষণ,

কিহৰ দুখত

মানৱ-সন্তান

আমন-জিমন মন ?

—*—

আজি,—

নাইব পাহিয়ে

পাতৰ-অঁৰত

কিবা জুয়াজুমি কৰে ?

PLEASE HANDLE THE BOOK CAREFULLY

(১৫.)

বিহু, বিহু বুলি

বিহুৱা চৰায়ে

জানো কি সজীত ধৰে !

তোৰ মাত শুনি

অ' তই বিহুৱা !

গাত বিহু লগা নাই,

কৰা নাই মোৰ

শৰীৰ শীতল

এই ধীৰ মলয়াই ।

বাটত আজিও

কপউ চৰাই

জুৰিয়ে জুৰিয়ে চৰে,

প্রকৃতি ৰাজ্যত

মইহে মাথোন

ফুৰিছে। অকল সৰে ।

আগৰ দৰেই

অখিল জগত

বিহুত বনিয়া যেন,

আগৰ দৰেই
কোকিল কলীয়া

বুঢ়ী নাচনীটি হেন;

আগৰ দৰেই
বনৰ কেতেকী

“অ’ মই কেতেকী” বোলে,

আগৰ দৰেই
উষাৰ হাঁহিয়ে

হিসাত ছবিটি তোলে;

আগৰ দৰেই
“বিহু” প্ৰতিধ্বনি

ছাবিত বিফলি যায়,

তথাপি অন্তৰ
উকল্ল। উকল্ল।

কিবা যেন নাই নাই !

আছিল এদিন
আশা পালি থাকে—

আহক বিহুটি অ’ই

ল'ৰ সাজ পিন্ধি

লগৰীৰ লগে

আদৰি আনিম গই

গৰু গা ধুয়াম

মাহ-হালধিৰে,

চাম হাঁহ কনী যুজ,

কালৰ এমুৱা

কুটিল গতিৰ

নেপালেঁ। তেতিয়া বুজ ।

তামনিত পৰি

কুলিয়ে আজিও

ধাতিছে লেণীয়া মাত,

আজি তাক গই

শিৱাবিব ল'ই

ইচ্ছা বল নাই গাত ।

বজালি বিহুৰ

এই শুভদিন

সদায় আহিব বাব,

কিন্তু, কি পৰাণে
লবালি সিদিন
আকউ ঘুৰাই পাব?
ঘূৰিব লাগিছে
কালৰ চকৰী
চিৰকাল অবিৰাম,
পুৰণি পাচত
নতুন আহিছে,
কাটিছে দুখৰ লাম ।
কাল-চক্ৰ ঘূৰি
এটি যে বছৰ
লীন গ'ল অনন্তত,
তাৰ বাবে এটি
নতুন আহিছে,
হেজুলি আশাৰ পট ।
সিকাৰণে সৰে
আদৰি আনিছে
আজি এই শুভদিন,

এনে হবষতো

নিচুক ই মোৰ

জীৱনৰ ডগা বীণ ।

তুণ তক লভা

ই মহানন্দত

কৰিছেহি যোগদান,

বাজাঁছোন বীণা

গোৱাঁ এটি বাব

বিষাদৰ জয় গান ।

স্বৰগ মৰত

প্ৰকৃতি প্ৰাণত

আজি যি আনন্দ হাঁহি,

তাৰ লগতেই

যাওক ই গানো

অনন্ত সোঁতত তাহি ।

এপিনে দুখৰ

নিশা অৱসান,

ইপিনে অকণোদয়,

PLEASE HANDLE THE BOOK CAREFULLY

(২০)

প্রবণি সকলো

নেওঁছি কেওঁচি

হোৱাঁ নতুনত লয় ।

নতুন আশাৰ

:সাণালি প্রতিমা

হৃদয়ত মাঁচি লই

জীৱন পথত

হ'ম আগুৱান

দুখৰ বোজাটি থাই ।

:সাণৰ পখিলা

অতীত কল্পনা

যোৱাঁ গুচি যোৱাঁ গই

:কৰাহি চকুৰে

নোৱাৰো যে চান

উলটি পালতি অ'ই ।

ই জীৱন মোৰ

আচহুৱা বাট

বাঘ, ভালুকৰ ঠাই,

(২১)

দিয়া মোক হেঁবা

অকণি শকতি

যাবলই আগুৱাই ।

ককালত এই

টঙ্কানি মাৰিলেঁ,

আগুৱাম নিজ পাণে,

কিন্তু ই কি হয়,

কোমল পবাণ

বিহত উচুপি উঠে ?

— :: —

(সামবনি ।)

— :: —

মই,-

গন্তব্য পথত,

অকল শৰীয়া

কেওঁ চিনা-জনা নাই,

নোৱাৰিলেঁ। কব

কোনে হাতে ধৰি

দিলে মোক আগুৱাই ?

মানুহে মানুহে

এনে প্রেম-দয়া

মানুহ নামতে যশ,

মানুহ স্বাধীন

শুবলিবা হেবা

মানুহ দয়াৰ বশ ।

তাকে শুমৰিহে

গিৰি-গুহা ভেদি

পাৰাণ হিয়াৰ মাজে,

অজস্র ধাৰেবে

বইছে চকুলো

স্নেহৰ কৃতজ্ঞ কাজে ।

আজি এই আছেঁ।

এই নাইকিয়া,

এয়েই মানৱী দেহা,

এই কেদিনতে

পাৰ মানে হেৰ

পাতি ল সংসাৰ-বেহা

(২৩)

আপোন জীৱন

পৰৰ স্বার্থত

কৰিব পাৰিলে দান,

লভিব পাৰিব

স্বৰগৰ সুখ,

মৰতত শীৰ্ষস্থান ।

প্ৰেমৰ ধবণী

অমিয়াৰ খনি

অনন্ত আকাশ তল,

তাৰে বিৰাজিছে

প্ৰেমৰ কালিকা

বসুমতী টলমল ।

জীৱন মৰন

লুকালুকি খেলা,

জীৱন-মৰণ নাই,

হাঁহি কান্দোনৰে

প্ৰেমৰ জীৱন

এখনি চিত্ৰহে ভাই !

অনন্ত গতিত

চলিছে সংসার

অনন্ত আতমা খেলা,

নশ্বৰ দেহাৰ

সলনিৰ হেতু

জীৱনৰ মহা-মেলা ।

এচ.ৱা বাটত

আগুৱাই মোক

এৰি গ'ল কোনে, কিয় ?

সেইহে হবলা

বুলিছে কবিয়ে,-

মনিষ ময়্যাপী জীৱ !

হেৰা ময়্যাপী

মনিষ ! তুমিনো

কিয় এনেকুৱা কৰা,

অত বাট মোক

আগুৱাই আনি

ইয়াতে অকলে এৰা !

(২৫)

তোমাতে শপিলেঁ।

গোটেই জীৱন,

জীৱনৰ দুখ-সুখ

বিবহু ভাৱতে

এতিয়া আবৰে

নেদেখোঁ সুখৰ মুখ ।

এতিয়ায়ে মই

অকলই আৰু

নোৱাৰোঁ। এপোজো যাব,

এখোজ আগত

এখোজ পিচত,

নোৱাৰো যে আগুৱাব ।

দূৰ অতীতত

কাৰণো বিলনি,

কৰুণ মিনতি শুনো ?

ঘটিছে বা কাৰ

কিনো বিপৰ্যায়,

তাকে দিনে-ৰাতি গুণো ।

মৰতত আজি
হাঁহিৰ উকমি,
বহিছে বসন্ত হাট,
সকলোৱে আজি
সুখৰ বেহানি
বেহাইছে গ'ই তাত ।
তাৰো মাজে এটি
শুনো যেন লাগে
ককণ ক্ৰন্দন-ধ্বনি,
হৃদয় বীণত
তাৰে প্ৰতিধ্বনি
শুনিছে। বিনিকি বিনি
উদয় গিৰিত
উষা-মিলনৰ
যবনিকা খনি টানি,
“যোৱা গ'ই” বুলি
কোনে বাক ধীৰে
বুলিলে বিদায় বাণী ?

কোনে বোলে বই

কল্পনা পাৰত

ই মহা বিবহ বাণী,

জীৱন ঘাটত

বহি অকল'ই

টুকিছেঁ! চকুৰ পানী ।

প্ৰেম নয়নৰ

মণি হেকড়াই

বিয়াকুল প্ৰাণ মন,

ভাবৰ লহৰী

লেখোঁ বহি বহি,—

আহাঁছে হৃদয় ধন !

আজি বসন্তৰ

অপৰূপ ৰাগ

বিৰিঙ্গিছে চউপাশে,

মিলন মাধুৰী

ফুৰিছে উফৰি

জীৱনৰ দাতি কাষে ।

DISTRICT LIBRARY
(HEM BARUA COLLECTION)
(TEZPUR.

হৃদি যমুনাত
ভাবৰ গোপীকা
কৰিছে জল কেলি
জীৱন আনোৰে
মৰণ তিমিৰে
যায় লুকা-লুকি খেলি ।



PLEASE HANDLE THE BOOK CAREFULLY